

Sygn. akt II Ka 413/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mirosław Onisko
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Jaszczuk

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2017 r.

sprawy **P. J.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk oraz art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 20 lutego 2017 r. sygn. akt II K 1274/15

I. zmienia wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla zawarte w pkt IV, V i VI wyroku rozstrzygnięcia dotyczące wymierzenia oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz zobowiązanie oskarżonego do przeproszenia pokrzywdzonego,

2. wymierza oskarżonemu P. J. za czyn przypisany mu w pkt IV wyroku na podstawie art. 178 §1 kk w zw. z art. 37 a kk w zw. z art. 34 §1 a pkt 1 kk i w zw. z art. 35 §1 kk karę 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy ograniczenia wolności polegającego na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 20 godzin pracy w stosunku miesięcznym;

II. w pozostałym zakresie utrzymuje wyrok w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 450 złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz kwotę 20 złotych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 413/17

UZASADNIENIE

P. J. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 8 listopada 2015 r. w miejscowości G., gm. D., pow. (...), woj. (...) jechał jako kierujący samochodem osobowym m-ki C. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem badania 0,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178 a §1 kk,

II. w miejscu i czasie jak w punkcie I umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem 0,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierując samochodem m-ki C. (...) o nr rej. (...) w trakcie jazdy nie zachował należytych środków ostrożności, oraz nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowych i uderzył w słup energetyczny, na skutek czego pasażer pojazdu C. W. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, zwłaszcza twarzoczaszki i złamania kości nosa, oraz stłuczenia kolana lewego z otarciem naskórka, które spowodowały u niego rozstrój zdrowia na okres powyżej dni 7,

tj. o czyn z art. 177 §1 kk w zw. z art. 178 §1 kk.

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim oskarżonego **P. J.** uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 178a §1 kk, przy czym ustalił, iż oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości z zawartością nie mniejszą niż 0,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i za czyn ten na podstawie art. 178a §1 kk wymierzył mu karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych na podstawie art. 33 §3 kk ustalając jedną stawkę dzienną na kwotę 15 złotych; na podstawie art. 42 §2 kk orzekł wobec oskarżonego za czyn z pkt I aktu oskarżenia środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat; na podstawie art. 43a §2 kk orzekł wobec oskarżonego za czyn z pkt I aktu oskarżenia środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej; oskarżonego **P. J.** uznał nadto za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 177 §1 kk w zw. z art. 178 §1 kk, przy czym ustalił, iż oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości z zawartością nie mniejszą niż 0,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i za czyn ten na podstawie art. 177 §1 kk w zw. z art. 178 §1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 §1 i 2 kk oraz art. 70 §1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat tytułem próby; na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 kk zobowiązał oskarżonego do przeproszenia pokrzywdzonego C. W.; na podstawie art. 42 §2 kk za czyn z pkt II aktu oskarżenia orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat; na podstawie art. 47 §3 kk za czyn z pkt II aktu oskarżenia orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego C. W. nawiązkę w kwocie 10.000 złotych; na podstawie art. 90 § 2 kk w zw. z art. 86 §1 kk orzeczone wobec oskarżonego zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych połączył i jako łączny orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat; na podstawie art. 63 §4 kk na poczet orzeczonego wobec oskarżonego łącznego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 8 listopada 2015 roku do dnia 20 lutego 2017 roku; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 270 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 1000 złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych, zwalniając go od ponoszenia tych kosztów w pozostałej części.

Apelacje od powyższego wyroku wniósł prokurator oraz obrońca oskarżonego.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego. Powołując się na przepisy art. 427 §1 i 2 kpk, oraz art. 438 pkt kpk zarzucił orzeczeniu obrazę przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 69 §1 kk, poprzez orzeczenie na podstawie tego przepisu warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec P. J. kary pozbawienia wolności za czyn zarzucany mu w pkt II aktu oskarżenia, w sytuacji gdy oskarżony był uprzednio skazany na karę pozbawienia wolności, podczas gdy zgodnie z obowiązującym brzmieniem powołanego wyżej przepisu sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności min. w sytuacji jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności.

Zaskarżając wyrok prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylene orzeczenia o karze zawartego w punktach IV, V i VI wyroku i wymierzenie oskarżonemu P. J., przy zastosowaniu art. 37a kk, kary 2 lat ograniczenia

wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Obrońca oskarżonego zaskarżył w całości wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a. Naruszenie zasady prawdy materialnej wyrażonej w art. 2 § 2 k.p.k. poprzez oparcie swych rozstrzygnięć na niezgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych dotyczących prowadzenia przez Oskarżonego pojazdu w nocy z dnia 7 na 8 listopada 2015 r. w stanie nietrzeźwości, z uwzględnieniem, iż w świetle przeprowadzonych dowodów fakt przeciwny dowodzonemu jest możliwy oraz wysoce prawdopodobny. Powyższe znalazło potwierdzenie zarówno w oparciu o przeprowadzony dowód ze sprawozdania sądowo-lekarskiego wraz z opinią sporządzoną przez kierownika Zakładu Medycyny Sądowej Uniwersytetu Medycznego w B. prof. Dr hab. n. med. A. J. oraz lek. Med. M. F. (dalej: Opinia), gdzie wskazano, iż istnieje wiele wariantów dotyczących przebiegu zdarzeń w nocy z dnia 7 na 8 listopada 2015 r., które zgodnie z zebraniem materiałem dowodowym są prawdopodobne, co bezpośrednio wskazuje na niemożność wskazania z pewnością, iż podczas zdarzenia Oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości lub stanie po spożyciu alkoholu;

b. Naruszenie naczelnej zasady prawa karnego w myśl, której wszelkie niedające się usunąć wątpliwości winny być rozstrzygane na korzyść Oskarżonego, tj. art. 5 § 2 k.p.k., poprzez ustalenie, jakoby Oskarżony w czasie wypadku znajdował się w stanie nietrzeźwości, pomimo braku jakichkolwiek dowodów jednoznacznie na to wskazujących. Nie zważając na wystąpienie wielu rozbieżności w zeznaniach świadków, znajdujących się w chwili zdarzenia pod wpływem alkoholu oraz brak jednoznacznego wskazania w Opinii najbardziej prawdopodobnego wariantu zdarzeń, Sąd przyjął za wiarygodne wyłącznie zeznania oraz wersje najmniej korzystne dla Oskarżonego, co zważywszy na treść zasady in dubio pro reo jest niedopuszczalnym i godzi w podstawowe zasady prawa karnego.

c. Naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez ustalenie na podstawie jednej w wielu wersji przedstawionych w Opinii, iż około godziny 22:00 Oskarżony wypił 5-6 kieliszków wódki o pojemności 50 ml, pomimo, iż w przedmiotowej Opinii rozważono wiele wersji zdarzeń, które również zostały uznane za prawdopodobne i możliwe, a przy ich założeniu Oskarżony w chwili wypadku nie znajdował się w stanie nietrzeźwym lub znajdował się wyłącznie w stanie po spożyciu co wyczerpywałoby wyłącznie znamiona czynu przewidzianego w art. 87 k.w.

d. Art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów polegającej na dokonaniu przez Sąd znacznych ustaleń w oparciu o Opinię, podczas, gdy osoby sporządzające Opinię wskazały, iż nie jest możliwe ustalenie czasu, w którym Oskarżony spożywał po raz ostatni alkohol biorąc pod uwagę wyniki badań przeprowadzone w dniu 8 listopada 2015 r. Posiadane dane nie są wystarczające dla jednoznacznego określenia z toksykologiczno-sądowego punktu widzenia, czy Oskarżony w chwili zdarzenia znajdował się w fazie eliminacji alkoholu z organizmu, w fazie wchłaniania czy ewentualnie w fazie wyrównania stężeń. Biorąc pod uwagę powyższe, Opinia z punktu widzenia możliwości ustalenia godziny spożywania, ewentualnej obecności stężenia alkoholu we krwi przewyższające dozwoloną czy też ilości i rodzaju spożywanego alkoholu nie powinna stanowić podstawy dla ustalenia stanu faktycznego;

e. Art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez ustalenie jakoby do wypadku doszło o godzinie 3:00, podczas, gdy wypis ze Szpitala w M. pierwszego pacjenta biorącego udział w wypadku - A. P. nastąpił o godzinie 03:36, co zważywszy na przebieg zdarzeń po wypadku (powrót do domu, w którym odbywało się spotkanie, powierzchowne opatrzenie ran, umycie się z krwi i podjęcie decyzji o udaniu się do szpitala) oraz odległość pomiędzy miejscem zdarzenia a szpitalem jest niemożliwym;

f. Art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez ustalenie jakoby do wypadku doszło o godzinie

3:00, podczas, gdy na protokole oględzin pojazdu z dnia 8 listopada 2015 r. widnieje informacja, iż oględziny rozpoczęto o godzinie 03:55. Zważywszy na przebieg zdarzeń po wypadku, odległość pomiędzy miejscem zdarzenia a szpitalem, skąd pracownicy poinformowali policję o wypadku, a także uwzględniając czas niezbędny dla pokonania drogi od Komendy Rejonowej Policji w M. do miejsca wypadku, należy wskazać, iż czas zdarzenia ustalony przez Sąd jest nierealny;

g. Art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów w szczególności poprzez przyjęcie za niewiarygodne zeznań świadków: A. W., M. P., A. K. w zakresie rodzaju oraz ilości spożywanego przez Oskarżonego alkoholu, wzięcia przez niego alkoholu do samochodu w drodze do szpitala oraz godziny zdarzenia, pomimo, iż zeznania świadków były zbieżne, logiczne i korelowały ze sobą.

h. Art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów w szczególności poprzez przyjęcie za niewiarygodne zeznań świadków: D. G., P. P., A. P. i C. W. w zakresie rodzaju oraz ilości spożywanego przez Oskarżonego alkoholu, wzięcia oraz konsumpcji przez niego alkoholu w samochodzie w drodze do szpitala oraz godziny zdarzenia, pomimo, iż zeznania świadków były zbieżne i logiczne;

i. Art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów w szczególności poprzez ustalenie jakoby zeznania świadków: D. G., P. P., A. P. i C. W. złożone na etapie postępowania przygotowawczego nie pokrywały się z ich zeznaniami złożonymi na rozprawie głównej w szczególności w zakresie rodzaju oraz ilości spożywanego przez Oskarżonego alkoholu, wzięcia oraz konsumpcji przez niego alkoholu w samochodzie w drodze do szpitala, godziny zdarzenia oraz przyjazdu Oskarżonego na spotkanie, pomimo, iż zeznania świadków były zbieżne i logiczne.

j. Naruszenie art. 92 k.p.k. poprzez wydanie wyroku bez uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu, w szczególności poprzez oparcie ustaleń w przeważającej mierze na wyjaśnieniach Oskarżonego złożonych dnia 19 listopada 2015 r. i 23 listopada 2015 r., bez uwzględnienia okoliczności temu towarzyszących m.in. urazu głowy, stresu zaistniałą sytuacją, szoku powypadkowego oraz stanu zdrowia po doznanych obrażeniach.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. obrońca oskarżonego wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na ustaleniu, że:

a. Oskarżony dnia 8 listopada 2015 r. około godziny 18:00-19:00 pojechał na spotkanie, podczas, gdy zarówno z zeznań świadków jak i przedstawionej dokumentacji wynika, iż spotkanie rozpoczęło się 7 listopada 2015 r.;

b. Do wypadku doszło około godziny 03:00 8 listopada 2015 r., pomimo, wskazania przez świadków oraz samego Oskarżonego, iż do zdarzenia doszło ok. godziny 00:00 co ma istotne znaczenie, dla ustalenia stężenia alkoholu we krwi Oskarżonego podczas wypadku oraz prawdziwości twierdzeń przedstawionych przez świadków;

c. P. J. o godz. 22:00 dnia podczas spotkania wypił 5-6 kieliszków wódki, przez co znajdował się w stanie nietrzeźwości co stoi w sprzeczności zarówno z wyjaśnieniami Oskarżonego złożonymi podczas rozprawy głównej, jak i zeznaniami świadków;

d. Nie doszło do spożywania alkoholu przez Oskarżonego w drodze do Szpitala, co ma decydujący wpływ na ustalenie, czy podczas wypadku P. J. znajdował się pod wpływem alkoholu;

Z daleko idącej ostrożności procesowej, w przypadku uznania, iż doszło przez Sąd I instancji do prawidłowego ustalenia stanu faktycznego, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. obrońca zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów prawa materialnego poprzez:

a. dokonanie błędnej subsumcji polegającej na błędnym zastosowaniu art. 178 a § 1 k.k. podczas, gdy do wskazanego przez Sąd stanu faktycznego zastosowanie powinien mieć co najwyżej art. 87 k.w., ze względu brak ustalenia wystąpienia stężenia alkoholu we krwi Oskarżonego przewyższającego 0,5 promila zawartości alkoholu we krwi lub

powyżej 0,25 mg w jednym dm³ wydychanego powietrza, a możliwość wystąpienia śladowych ilości alkoholu ze względu na wcześniejsze spożywanie go przez Oskarżonego;

b. dokonanie błędnej kwalifikacji prawnej czynu poprzez zastosowanie art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1, podczas, gdy zastosowanie powinien mieć wyłącznie art. 177 § 1 k.k., ze względu na brak ustalenia stanu nietrzeźwości Oskarżonego.

Z uwagi na treść powyższych zarzutów, na podstawie art. 427 § 1 w zw. z art. 437 § 2 kpk, obrońca oskarżonego wnosił o:

1. zmianę przez Sąd II instancji zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie Oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 178 a § 1 k.k. oraz 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., względnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie kwalifikacji prawnej, co bezpośrednio wpływa na wymiar kary poprzez jego obniżenie i wymierzenie kary dostosowanej realnie i praktycznie do ustawowych celów kary, uwzględniającej surowość środka karnego;

2. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Z obu wniesionych apelacji na uwzględnienie zasługuje jedynie apelacja prokuratora.

Z uwagi na to, że apelacja obrońcy dotyczy całości wyroku w pierwszej kolejności należy odnieść się właśnie do niej. Nie ulega wątpliwości, że apelacja obrońcy nie może być oceniona jako zasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny wszystkich ujawnionych w toku rozprawy dowodów i na tej podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych odnoszących się do winy oskarżonego. Nadto nie budzi też zastrzeżeń kwalifikacja prawna obu czynów przyjęta w zaskarżonym wyroku. Pisemne uzasadnienie wyroku odpowiada również wymogom określonym w art. 424 kpk. Z tego też względu apelacja obrońcy nie może być oceniana inaczej jak w kategoriach zwykłej polemiki z prawidłowo poczynionymi ustaleniami dokonanymi przez Sąd meriti.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zawartych w pkt a-j apelacji zarzutów obrazy art. 2 §2, 5 §2, 7 i 92 kpk.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku przeczą jednoznacznie zdaniem Sądu Okręgowego zarzutom podniesionym w w/w punktach apelacji.

W pierwszej jednak kolejności przypomnieć należy skarżącemu obrońcy, iż nie można jednocześnie formułować zarzutu opartego na podstawach określonych w art. 7 kpk oraz 5 §2 kpk. W świetle utrwalonego orzecznictwa podnosi się, iż zarzut obrazy art. 5 §2 kpk dotyczy wtórnej dla ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania Sądu, a zatem nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem obrazy art. 7 kpk (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2013 r., sygn. V KK 270/12 Lex 1293868). Ponadto wątpliwości, o których mowa w przepisie art. 5 §2 kpk, to wątpliwości pozostające już po dokonaniu prawidłowej oceny wiarygodności dowodów, które pomimo tego nie dają się usunąć (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2013 r., sygn. II KK 207/12, Lex 1299162). Nadto przypomnieć należy również, że przepis art. 5 §2 kpk wprost odnosi się do istnienia wątpliwości przy ustaleniu stanu faktycznego po stronie sądu orzekającego, a nie po stronie skarżącego.

Co do zarzutu obrazy art. 92 kpk to wskazać należy, że taka obraza może mieć miejsce jedynie w sytuacji gdy wyrokujący sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej albo opiera się tylko na części materiału ujawnionego. Natomiast dokonanie oceny materiału ujawnionego, nieodpowiadającej interesowi procesowemu skarżącego nie uchybia dyspozycji tego przepisu (tak jak i dyspozycji art. 410 kpk). Inną rzeczą jest prawidłowość oceny materiału dowodowego, a czym innym jest dokonanie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia na dowodach nieujawnionych w toku rozprawy głównej.

W świetle wyżej poczynionych uwag za gołosłowny należy więc uznać zawarty w pkt „j” apelacji zarzut obrazy art. 92 kpk. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że Sąd meriti wydając wyrok opierał się na całości ujawnionego w sprawie materiału dowodowego i dokonał jego wszechstronnej analizy znajdującej aprobatę ze strony Sądu Okręgowego. Tym samym więc zarzut ten nie mógł być uznany za zasadny.

W tym miejscu przypomnieć jeszcze należy, że analiza zgromadzonych dowodów, wydany wyrok, jego pisemne uzasadnienie pozostają pod ochroną art. 7 kpk gdy dokonane przez sąd meriti ustalenia faktyczne oraz ocena zgromadzonego materiału dowodowego (co miało miejsce w sprawie niniejszej):

1. zostały poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 §2 kpk),
2. stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk),
3. jest wyczerpująco i logicznie z jednoczesnym uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 §1 pkt 1 kpk) – np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 r. (OSNKW z 1991 r. nr 7-9, poz. 41).

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji w sposób prawidłowy dokonał oceny wyjaśnień oskarżonego i zeznań przesłuchanych w sprawie świadków.

Jak słusznie zauważył Sąd I instancji P. J. był przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego odpowiednio 11 i 15 dni po zdarzeniu. Nie można więc zasadnie twierdzić, że było to natychmiast po zdarzeniu. W toku obu przesłuchań nie uskarżał się na żadne dolegliwości zdrowotne. Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokując w sprawie właśnie te wyjaśnienia wskazał jako wiarygodne i należycie uzasadnił swoje stanowisko w tej kwestii. Stanowisko to zasługuje na aprobatę w całości ze strony Sądu Okręgowego. Podobnie należy odnieść się również do oceny zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, którą również Sąd Okręgowy podziela w całości.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wskazuje na to, że przesłuchani w sprawie świadkowie starali się składać korzystne dla oskarżonego zeznanie. Wniosek taki można wyciągnąć już chociażby z zeznań D. G., który stwierdził, że nosił się z zamiarem przyznania do tego, że to on kierował samochodem w chwili wypadku.

Podobnie stwierdzić można analizując zeznania innych przesłuchanych w sprawie świadków. Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którym świadkom, w jakim zakresie i z jakiego powodu dał wiarę, a którym i w jakim zakresie oraz z jakiego powodu odmówił wiarygodności.

W tym miejscu przypomnieć należy jedynie, że stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego jest uzależniony od oceny dokonanej przez Sąd I instancji – postanowienie Sądu Najwyższego z 26 lipca 2016 r., sygn. II KK 196/16, Lex 2108503. Zatem więc skoro ocena dowodów zawarta w zaskarżonym uzasadnieniu jest prawidłowa i szczegółowa to należy stwierdzić, że Sąd Odwoławczy akceptuje dokonaną tam ocenę dowodów z zeznań świadków. Z tego też względu nie zachodzi potrzeba powielania przez Sąd Odwoławczy argumentów przedstawionych przez Sąd I instancji.

Zdaniem Sądu Okręgowego brak jest podstaw również do kwestionowania zasadności oceny dowodu z opinii sądowno – lekarskiej k. 83 -110. Nie można zasadnie twierdzić (pkt. „a” apelacji), że doszło do naruszenia art. 2 §2 kpk tylko i wyłącznie z tego powodu, że opinia wskazuje na kilka wariantów przebiegu zdarzenia. Na tej podstawie nie można również zasadnie przyjmować istnienia wątpliwości o jakich mowa w art. 5 §2 kpk. Jeżeli Sąd dysponuje taką opinią to ma dwie możliwości. Może wybrać jeden z wariantów wskazując z jakich powodów tak uczynił, albo uznać, że w sprawie zachodzą wątpliwości o jakich mowa w art. 5 §2 kpk i na tej podstawie wybrać wersję najbardziej korzystną dla oskarżonego.

Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że sąd meriti wnioski przedmiotowej opinii odniósł do uznanych za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego ze śledztwa i na tej podstawie dokonał ustaleń faktycznych co do stanu jego nietrzeźwości w dacie zdarzenia. Jest to niewątpliwie stanowisko logiczne i znajduje oparcie w treści art. 7 kpk.

Z powyższych więc względów zdaniem Sądu Okręgowego nie doszło w toku dotychczasowego procedowania do naruszenia wskazanych w pkt „j” apelacji przepisów. W konsekwencji przyjęcia takiego stanowiska nie można uznać również za zasadne pozostałych zarzutów podniesionych przez obrońcę, co ostatecznie doprowadziło do uznania jej za niezasadną.

Odnosząc się do apelacji prokuratora to niewątpliwie należy uznać ją za zasadną. Co prawda prokurator nie składał wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, jednakże kwestia wymiaru kary ma również istotne znaczenie z punktu widzenia apelacji obrońcy, który przecież zaskarżył wyrok w całości. Zatem więc ten fragment uzasadnienia odnosi się do obu apelacji.

Niewątpliwie rację ma prokurator twierdząc, że przy wyrokowaniu doszło do obrazy art. 69 §1 kpk. Z treści danych o karalności oskarżonego (k. 120-122) wynika, że wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 4 września 2015 r. został on skazany między innymi na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 lata. Wyrok uprawomocnił się z dniem 6 października 2015 r. Tym samym więc w dacie wyrokowania w sprawie niniejszej oskarżony musi być traktowany jako osoba skazana prawomocnie na karę pozbawienia wolności. Zatem więc brak jest w jego przypadku podstaw do zastosowania art. 69 kk. Z tego też względu zaszła konieczność zmiany wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze za czyn przypisany oskarżonemu w pkt IV wyroku.

Zdaniem Sądu Okręgowego w realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do orzekania wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności, gdyż byłoby to sprzeczne z dyrektywami wymiaru kary określonymi w kodeksie karnym. Z tego też względu Sąd Okręgowy podzielił stanowisko prokuratora zarówno co do możliwości skorzystania wobec oskarżonego z dobrodziejstwa określonego w art. 37 a kk, jak i co do rodzaju kary, którą należy wobec niego orzec. Niewątpliwie kara ograniczenia wolności w realiach niniejszej sprawy jest karą zasadną i jest zgodna z dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 53 kk. To samo należy również odnieść zarówno do formy w jakiej ta kara ma być wykonywana, jak również i co do czasokresu jej wykonywania.

Tak orzeczona kara w realiach niniejszej sprawy nie może być też uznana ani za rażąco surową, ani też za zbyt łagodną.

Z powyższych więc względów oraz na podstawie art. 437 §1 kpk i art. 456 kpk Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.